Не діждатись мені, мабуть, волі,
Дні тюремні спливають поволі,
До вікна — дотягнися, зумій,
За дверима стоїть вартовий.

Я помер би давно вже в цій клітці,
Та спасибі гарненькій сусідці!..
Ми прокинулись світ не зоря,
Я кивнув їй сьогодні здаля.

Нас незлучно здружила неволя,
Познайомила спільна недоля,
Поріднило бажання одно
Та у ґратах подвійних вікно.

До вікна лиш підсяду я зранку,
Задивлюсь на далеку фіранку,
Як навпроти віконечко — брязь!
І фіранка уже піднялась.

Як на мене вона подивилась!
Головою на ручку схилилась,
А хустина смугаста мала,
Мов од вітру, з плеча попливла.

Та бліді її груди дівочі,
І туманить сльоза її очі,
Чей, в'ялить її думка моя,
Хоче волі вона, як і я.

Не сумуй, моя мила сусідко...
Забажай — і одчиниться клітка,
І мов, птиці, удвох відціля
Подамось ми на вільні поля.

Ти у батька ключі мені вкрадеш
Та сторожу за пляшку посадиш,
А вже з тим, що на дверях, і сам
Собі раду, не бійся, я дам —

Вибирай тільки нічку темнішу,
Влий для батька чарчину хмільнішу
Та хустину, щоб знати мені,
Ту смугасту повісь на вікні.